

benægte —, men det ændrer ikke den Kendsgerning, at denne Udstyrelse efter udenlandsk Mønster har fundet Sted ikke blot med Henblik paa Befordring ved de heldigvis meget sjældne Jernbaneulykker, der sker her i Landet, men ogsaa for at Vognene skal kunne befordre Soldater ved de Lejligheder, hvor man maatte mene de var nødvendige som et Støttepunkt for et Ministerium. Hvis man nu havde ønsket at bevise noget, havde man, som før sagt, foretaget en virkelig Undersøgelse; der var adskillige Personer, baade militære og civile — ikke mindst civile —, som kunde være forespurgt om deres Erindringer om Vognenes Udrustning og deres Tilstedeværelse, f. Eks. paa Sølvgadens Kaserne. I hvert Fald kender jeg fremdeles Folk, hvis Erindringer ikke stemmer overens med det, der staar i Bilaget.

Jeg er imidlertid, som jeg tidligere under denne Sags Behandling har bemærket, stillet paa samme Maade som Venstre i mange Aar var stillet, da vi havde Højreregeringer her i Landet. Venstre rejste i svundne Tider ofte Militærsager, og da var de stillet paa samme Maade, som jeg er nu, med Hensyn til deres Hjemmelmænd, og jeg handler derfor ogsaa nu i denne Sag, saaledes som Venstre gjorde i Fortiden, jeg udleverer ikke afhængige Folk; hvis jeg gjorde det, vilde jeg betragte mig selv som en Slynge. De kan hænge mig, hvis De kan komme til det, men dem, som har givet mig Oplysninger, kommer De ikke med min gode Villie til at hænge. Hvis man ønsker at faa Sagen opklaret, finder man sagtens dem, der er i Stand til at give Oplysninger. Der er mange, som meget nøje kender disse Vogne, og som ogsaa kender Ammunitionsvognene med de maledede Kasser, som nu og da har befundet sig i Sølvgadens Kasernes Gaard; de har aldeles ikke forvekslet de maledede Kasser med Rugbrød — saa daarligt ser de paa-gældende Folk ikke. Hvis en virkelig Undersøgelse var blevet foretaget, eller hvis den senere maatte blive foretaget, og hvis de fuldstændig troværdige Hjemmelmænd saa føler sig tvunget til at svigte, saa maa jeg naturligvis i høj Grad beklage at have støttet mig til dem; men i dette Øjeblik er en saadan Undersøgelse ikke foretaget, og jeg har derfor ingen Grund til Beklagelse. Men selv om det skulde ske, at Hjemmelmændene svigter mig, og jeg altsaa maatte erkende at have handlet paa Basis af Oplysninger, som til syvende og sidst ikke kunde holde, saa vil jo Re-

aliteten alligevel blive tilbage, nemlig at Militæret holder et særligt Beredskab parat til Anvendelse mod Landets Befolkning, og at Ministeriet finder det formaalstjenligt at berolige visse Overklassekredse og at høste Anerkendelse fra disse ved Forsikringer om, at man har den stærke Haand og de stærke Midler klare til Anvendelse. Og dette er trods alle Ord og Omsvøb ikke til Beroligelse for Befolkningen.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg takke Finansudvalget for den elskværdige Behandling af mit Budget; vi har jo saa at sige opnaaet Enstemmighed paa alle Punkter. Jeg kan derfor indskrænke mig til at besvare de Forespørsler, der er kommet frem angaaende de to Samraad.

Jeg skal først overfor det ærede Medlem Hr. Rode, der var inde paa Spørgsmaalet om Sundhedsstyrelsens Godkendelse af en Apotekbestyrer, udtale følgende: Det er altid kedeligt, naar en personlig Sag skal diskuteres for aabent Tæppe, saaledes ogsaa her. Den Person, som det ærede Medlem Hr. Rode omtalte, cand. pharm. Max Jantzen, har jeg ogsaa haft Lejlighed til at tale med nogle Gange. Jeg interesserer mig for denne Mand, for det første fordi han havde Udmærkelse til sin Eksamen, noget ganske enestaaende, dernæst fordi han har sat mig ind i de Forhold, under hvilke han studerede, og jeg beundrer ham for at have gennemført sin Eksamen under de Forhold. For saa vidt er det ærede Medlem Hr. Rode og jeg fuldt ud enige. Spørgsmaalet her er, om Sundhedsstyrelsen har handlet korrekt ved at nægte at anerkende denne Mand. I Modsætning til det ærede Medlem Hr. Rode mener jeg absolut, at Sundhedsstyrelsen har handlet fuldt ud korrekt. Jeg kan ikke noksom beklage, at det ærede Medlem Hr. Rode, naar vi skal diskutere denne Sag her i Rigsdagen, ikke er ganske nøjagtig i sine Udtalelser, men — selvfølgelig uden sit Vidende og Villie — er kommet til at give Sagen en noget anden Farve, et noget andet Udseende, end den efter min Mening har. Det ærede Medlem siger saaledes, at Sundhedsstyrelsen, den Gang den skulde afgøre denne Sag, vilkaarligt spurgte to Apotekere, hos hvem Max Jantzen havde vikarieret i Tiden under største Delen af Krigen. Jeg forstaar ikke, hvorledes det ærede Medlem kan bruge Udtrykket „vilkaarligt“, naar det var de to eneste Apotekere, som Hr. Jantzen havde været hos i disse Aar. (Rode: Det